

на Ипекската и Охридска патриаршия. Благодарение на своите отстъпки, те не получили нищо.

„Въ черковния си въпросъ Българский народъ смали цѣнж-тж на исканията си: той отказа отъ да има независимж Иерархия съ единъ народенъ патриархъ, той прѣстанж да иска припознаване-то и на Ипекскж-тж и Охридскж-тж патриаршиж, и ся ограничи да проси отъ Султана само да припознае едно духовно началство съ единъ народенъ Епископъ, кой-то да представлява народа ни при В. Портж. На това искание още и до днесъ останж да чака народъ-тъ ни и чяка напусто“ (бр. 7. г. I. 1867).

Тукъ се проявява крайниятъ максимализъмъ на революционеритѣ, които съ единъ замахъ искатъ да получатъ всичко, максимализъмъ, който бѣ запазенъ и отъ по-новото българско поколѣние и който коштува толкова скжпо . . .

По отношение на югославянското сближение „Дунавска Зора“ има становище, приближаващо се до това на „Народность“. По принципъ се обявява за тѣсно сътрудничество и съединение, но на базата на равноправието.

„Онова що можемъ каза въ отношение на юго-славянско-то съединение е това: онова правителство или оня народъ, кой-то е прѣдприялъ инициативж-тж на това общенародно славянско дѣло, ако подъ думж-тж съединение подразумѣва подчинение, не ще може здравий разумъ, имащицъ прѣдъ видъ славянскж-тж природж, да заключи едно щастливо сполучвание; ако ли подъ думж-тж съединение ся разумѣва искрено-то братство, тогава всякой народъ славянский ще ржкоплещи отъ радостъ и ще ся втекне да принесе свож-тж жъртвж, за въстановление на еднж щастливж бжджщность за цѣлъ родъ славянский“ (бр. 18, г. I, 1868). Имайки, обаче, предъ видъ сръбския империализъмъ и шовинизъмъ, изказва съмнение въ възможността да се постигне поне въ близко бждаще желаното единение.

„Дунавска Зора“ обаче не взе същото становище, както „Народность“, по мемоара на „старитѣ“, изпратенъ до Парижката конференция. Вреда отъ изпращането на подобни мемоари нѣмало, а напротивъ имало полза, тъй като ставали причина европейскитѣ канцеларии и печатъ да поговорятъ малко за българския въпросъ. По този въпросъ влиза въ полемика съ „Народность“. Отношенията между двата вестника охладнѣли. Те се влошили още повече, когато „Дунавска Зора“ не одобрила поведението на „Народность“, който се стремѣлъ да изкопае по-дълбока пропастъ между „стари“ и „млади“, раздѣляйки по този начинъ народа на враждебни фронтове. Българската емиграция трѣбвало да остане единна, принципиални различия нѣмало. Тя имала само една единствена задача: освобождението на България.